

la humanitat

Any II : Núm. 145
Barcelona, 27 d'abril de 1932

Redacció i Administració, Pelayo, 56, segon : Telèfon 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 1518

Fundador: LLUIS COMPANYY

INTERVIUS DE «LA HUMANITAT»

El senyor Ventós ens parla del moment polític actual i creu que el sistema proporcional sols ha d'aplicar-se als llocs de minoria

El prestigiós regidor de l'Esquerra Republicana de Catalunya, tinent d'alcalde i president de la Comissió de Proveïments, senyor Ernest Ventós, ha tingut l'amabilitat d'exposar-nos la seva visió clara sobre el moment polític actual i una opinió, interessantíssima, de la forma amb què, el President de la Generalitat, deuria convocar les properes eleccions per al Parlament català.

Ha dit el senyor Ventós, contestant a les nostres preguntes sobre la sort de l'Estatut a les Corts Constituents:

—Jo sóc optimista per temperament. Crec amb la bona disposició del Parlament, vista la lleialtat ininterrompuda, durant el primer any, de totes les forces que proclamaren la República i vist, també, que la Constitució no tapona el nostre Estatut.

Havent-se aconseguit la qüestió passiva, tot Catalunya es disposa ara a lluitar per l'obtenció de la part activa i sortirà amb la seva, encara que no se'n escapa que potser hi hagin serioses dificultats.

El nostre optimisme —afegei el senyor Ventós— es recolza en fets com els de diumenge. La grandiositat d'aquell marc ciutadà i d'esquerra —ens diu amb entusiasme— afirmava sense lloc a dubtes, quina era la voluntat del poble.

Més tard era l'acte d'homenatge al cap de la minoria parlamentària, senyor Companys. L'adhesió de tots els partits en aquest acte és la demostració de què estem assistint a l'acció dels nostres diputats en surt doblement reforçada.

De tot això —conclou el senyor Ventós—, Espanya en treurà la certesa de què Catalunya sencera està darrera l'Estatut.

—Creieu, doncs, que continuarà al Parlament aquesta lleialtat dels republicans?

—Es clar! La República ha vingut amb l'esforç de tots plegats. Des del partit socialista fins al radical s'han fet tota mena de sacrificis per a obtenir-la; ara és hora de què completin l'obra. Jo espero que no voldran que una desunió en aquesta hora crítica la puguin afegir.

Crec —afegei— que ha estat d'un encert absolut l'actitud adoptada pels diputats catalans al Parlament, que han arribat a una posició d'equilibri que, sense rompre amb Madrid ni constituir cap gest que pogués fer-se responsable d'una possible reacció contra la nostra llibertat, han sabut presentar el problema de Catalunya, però sense debilitar la força directa del nostre poble en

cas de què aquest es vegés decepcionat en llurs legítimes aspiracions.

—I si passava això últim, què caldrà fer?

—No és de preveure que això passi per les raons que acabo d'exposar. Sols he d'afegir —ens digué amb fermesa— que Catalunya no pot deixar passar aquest moment històric sense exigir el què va ésser condició pactada per anar conjuntament a la República.

—I la política a fer a Catalunya, un cop implantat l'Estatut, com la veieu?

—Quan sigui l'Estatut promulgat, aleshores serà el moment que per a Catalunya acabarà el període revolucionari i començarà el període constructiu.

Una de les coses que foren dites al miting regionalista —segui dient-nos el senyor Ventós— fou la de què l'Esquerra no havia actuat administrativament a la Generalitat. La ridícula d'aquest argument quedà palesa quan, en voler fer l'elogi del que en diuen ells, gran obra d'obra. Prat de la Riba, no pogueren deixar de reconèixer que una bufada política fou prou perquè anés per terra tot l'edifici.

En canvi, nosaltres sabem, quan serà afiançada la voluntat de Catalunya, dotar l'autoorganització de la mateixa, d'aquelles arrels que són absolutament indispensables perquè es pugui fer des d'un Govern, una obra fecunda i permanent.

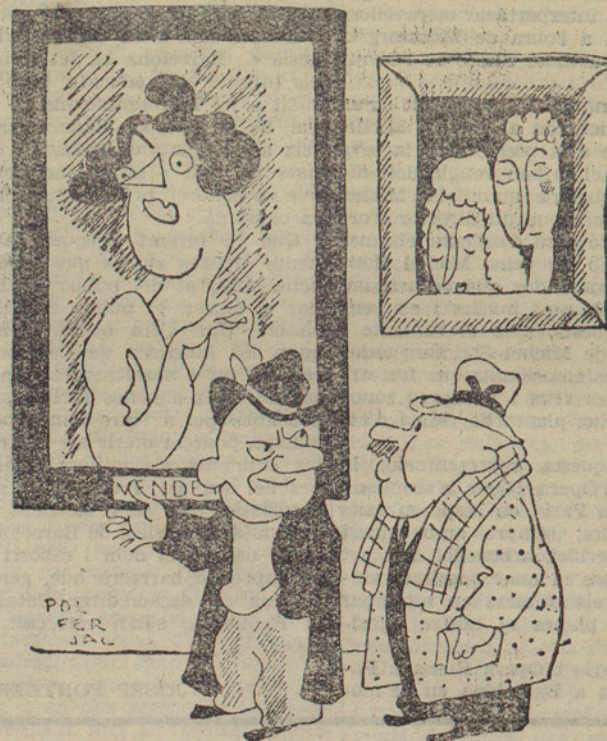
—De quin procediment sou partidari, per a les properes eleccions?

—Crec que, teòricament, el sufragi proporcional és l'ideal; però tingueu en compte que una de les coses que ha debilitat el règim de democràcia és la manca de majories en les corporacions públiques. La constitució d'una majoria és la sola forma en què es pot garantir la responsabilitat del partit que governi.

Per això crec que hi ha d'haver un "premi" de majoria, si és que es vol fer obra positiva i que en tot cas, perquè cap nucli petit deixi de tenir representació en les corporacions públiques, voto perquè s'apliqui el sistema proporcional als llocs de minoria.

Aquest excellent sistema —acaba dient-nos el senyor Ventós— està establert en alguns països d'Europa. Un d'ells, crec que és Txecoslovàquia.

Amb una majoria i unes minories proporcionals, podrà, sigui el que sigui, el partit que governi —avui és l'Esquerra la que compta amb la majoria del poble— realitzar aquella obra administrativa que d'altra manera no es pot fer sense trafiquejar els vots. I això és immoral políticament parlant.



—Aquest retrat el trobo poc real...
—Es que jo sóc republicà, senyor meu.

LA SITUACIO A MANXURIA

S'han revoltat 20.000 manxurians contra el nou Govern ajudat pels japonesos. — Una important operació militar

Londres, 27. — Kharbine amb tota la Manxúria oriental i la regió del baix Sungari s'han revoltat contra el nou govern manxú sostingut pels japonesos.

Les tropes nipones s'han vist obligades a iniciar una gran operació militar que ha de considerar-se com la de major envergadura des de la lluita xino-japonesa en desembre darrer.

El tinent general Hirose, ha llançat tres brigades contra els insurgents el nombre dels quals es calcula en uns 20.000 a la zona oriental del ferrocarril de la Xina oriental. La brigada del general Murai es dirigeix sobre Fang Xeng. La brigada del general Yoda avança al llarg de l'est del ferrocarril xino-oriental per tal d'ajuntar-se a les tropes de Murai.

La brigada del general Nakamura descendeix pel Sungari en 22 vaixells armats de canons i escollats per quatre canoners.

Es proposa decidir dels japonesos sufocar ràpidament el moviment rebel contra el Govern del nou Estat Manxú, que compta amb el sol ajut de les tropes d'ocupació japoneses, essent-li hostil tota la població del país.— Fabra.

CURIOSITATS CIENTIFIQUES

La llum de Venus radiada als Estats Units

Nova York. — Als laboratoris científics de la universitat de Nova York han estat fetes en col·laboració amb una important emissora de ràdio interessants experiències. Es tractava de radiar els sorolls i sons representats diferents raigs lluminosos dirigits sobre una cèlula fotoelèctrica.

La més interessant d'aquestes transmissións va ésser la dels raigs lluminosos emesos pel planeta Venus. Aquest raig rebuts en un telescopi potent adreçats sobre la cèlula arribaren al auditors, de tots els indrets dels Estats Units, sota la forma d'un so vibrat que semblava emès per un violoncel·le.



El novel·lista Wells, que vindrà a Barcelona a donar una conferència

UNES COVES PREHISTORIQUES

Havien estat amagatalls de "Chauffards" i refugi de soldats

Poitiers. — Una delegació d'arqueòlegs de París, ha anunciat la seva arribada per a fer una exploració metòdica de les coves de la Noëre, situades a pocs quilòmetres d'aquesta ciutat.

Aquestes excavacions, descobertes pel doctor Martin s'estenen, a hores d'ara, més de 400 metres sota terra i hom suposa que deuen tenir una llargària molt més considerable.

Fins ara, és sabut que serviren, en diferents ocasions, de refugi als soldats de diversos exèrcits i que foren utilitzades també pels bandits que operaren en 1818 i 1819 coneguts pels "Chauffards".

Han estat trobats en aquests soterranis, en mig d'objectes curiosíssims monedes romanes, claus, fusells de pedra i despulls de diferents animals. L'objecte de la delegació parisenca és d'esbrinar si aquestes coves famoses foren en una època prehistòrica habitació de l'home primitiu.

CRONICA DE PARIS

Qui canta...

"Qui canta el seu mal espanta", diu un adagi popular. I aquest, com tots els adagis en certes circumstàncies, és encertat, avui per avui.

El senyor Chiappe, el diminut i grandíol prefecte de policia de la ciutat de París, ha tingut una singular idea: la de reglamentar els cantaires de carrer de manera que aquesta emissió de notes, més o menys desafinades i oportunes contribueixi a minvar tot el que pugui la misèria dels sense feina.

Veritablement es aquesta una solució una mica paradoxal, a l'ensens que dolorosa. Obrir a la fam la porta de la cançó...

El senyor Chiappe, d'aquesta fàlsia, ha decidit permetre que els músics i cantaires, proveïts d'un carnet reglamentari, puguin sortir a cantar pels carrers, en determinats llocs i dies: els dissabtes, a la tarda, i els diumenges i dies de fira, durant tot el dia.

Des de fa molts anys "els virtuoses del carrer" no es deixaven oír pels patis de París. En el "bon temps vell", com esmenta la cançó, el cantaire i músic populars constituïen tipus molt pintorescos que donaven un cert color a la ciutat i dels quals s'aprofitaven els fulletinistes per a treure'n tot el partit possible. En moltes novel·les sentimentals viuen encara aquests tipus melancòlics, que eren sempre boníssima gent vinguda a menys, vells barons de gran cor, cecs moltes vegades, que anaven pels carrers, bufant una flauta, rasant un violí o cantant a tota veu per a guanyar el pa quotidià, i el d'una pobra òrfena o abandonada. Però aquesta classe de músics ambulants foren escumbrats per les irascibles porteres, que si bé gaudien amb ells en els fulletins del "Petit Parisien", no els reconeixien bel·ligerància en la vida pràctica de la "cœur" i els acomiadaven sense contemplacions.

Després de la guerra havem conegut, a París, els concerts de carrer, "a tota orquestra", en els quals hi pre-

nien part sis o set "artistes" que tocaven violins, clarinets i guitarres, cantant a l'ensens les cançons populars del moment. Una dona els acompanyava. Era ella la que "feia l'article" i, en mig del cercle format pels músics i augmentat després pel públic, ofería la música i la lletra, quan no reforçava el concert de veus amb la seva de cantinera vigorosa.

Aquests grups ja els coneixen els nostres lectors. Una pel·lícula "sonora i parlada", Sota els sostres de París, els ha divulgat arreu, a l'ensens que una cançó que s'enganxava a l'oida i que era per cert molt de raval parisienc, molt "montmartroise".

Aquests populars "camelots" filharmonics "operaven" en ple París, per les "rues barrées", o sigui, pels carrers interceptats per obres en la calçada. Però en els barris apartats, com es veu a la pel·lícula, s'instal·laven en qualsevol lloc. La policia s'acostumà a suportar-los, potser perquè, primerament, formaven part d'aquests grups de músics, alguns invàlids de la guerra.

Ara, el senyor Chiappe, ha pensat, sens dubte, que per a molts desemparats, gent arruinada per la crisi o per l'atur forçós, podria ésser un alleugeriment sortir a lluir les seves habilitats "artístiques" en recerca d'un auxilli que pocs negaran, sabent quant oportú és en els temps que travessem, i sobretot demanat de manera tan amable.

I, una vegada més, es demostra el vell adagi de què a França tot acaba en cançons...

MISS ANY

Ha estat trobada una lletra de Darwin

Moscou. — Diuen de Leningrad que a dita capital ha estat descoberta, en els arxius de l'Acadèmia de Ciències, una lletra desconeguda de Carles Darwin.

Dita lletra, que porta la data del 21 de maig de 1873, va ésser adreçada al professor rus Kowalewsky i tracta de la pleotologia dels mamífers.



—Jo, senyor meu, seré monàrquic fins que em mori.
—Però... després del mal que ha fet la monarquia?
—No hi fa res. El rei era tan simpàtic!